

27 Ιουνίου 2015

Η πρόκληση της εμπιστοσύνης στο Θεό και Πατέρα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αν η παρουσία του Ιησού Χριστού ανάμεσα στους Ιουδαίους, που έβλεπαν τη ζωή με βάση το νόμο του Μωϋσέως κι όχι με την ευρύτητα της αγάπης, ήταν

προκλητική, η διδασκαλία Του είναι εξίσου το ίδιο για όλους τους λαούς και για όλες τις εποχές. Καλεί σε υπέρβαση της λογικής και της ανθρώπινης αντίληψης για τη ζωή και για το προς το ζην.

Στην επί του όρους ομιλία Του, απόσπασμα της οποίας διαβάζεται στη Λειτουργία της Γ΄ Κυριακής μετά την Πεντηκοστή, καλεί τους χριστιανούς να μην αγχώνονται για τη ζωή τους, για το τι θα φάνε και τι θα πιούνε, ούτε για το σώμα τους τι θα ντυθεί. Γιατί, τους βεβαιώνει, ο Θεός θα φροντίσει γι' αυτούς όπως φροντίζει για τα πετεινά του ουρανού και τα κρίνα του αγρού. Αρκεί να «επιζητούν τη βασιλεία του Θεού και την επικράτηση του θελήματός Του και όλα αυτά θα ακολουθήσουν». (Ματθ.6,33)

Αλήθεια, μπορούν τα λόγια Του να εφαρμοστούν; Γίνεται ο άνθρωπος να μη φροντίσει για τον εαυτό του και τους οικείους του; Νομίζω ότι η εφαρμογή μιας διδασκαλίας δείχνει το εφικτό και την αλήθεια της. Αν κανείς δεν μπορεί να την εφαρμόσει, σημαίνει ότι είναι ανεφάρμοστη. Η χριστιανική ιστορία αποδεικνύει «του λόγου το αληθές» των λόγων του Θεανθρώπου. Εκατομμύρια απέδειξαν με τη ζωή τους ότι μπορεί να εφαρμοστεί η διδασκαλία του Χριστού.

Βέβαια, η εμπειρία άλλων δεν πείθει εμάς όσο μας πείθει η δική μας εμπειρία. Γι' αυτό και η εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού, μαζί με τη δική μας προσπάθεια, χωρίς άγχος, θα μας βεβαιώσουν ότι ο λόγος Του είναι αληθινός.

Υπήρξαν περιπτώσεις, και ενδεχομένως υπάρχουν ακόμα, που η έλλειψη των αναγκαίων είναι εμφανής. Πού είναι η μέριμνα τότε του Θεού; Γιατί δεν επεμβαίνει; Ασφαλώς κανείς δεν μπορεί να γίνει δικηγόρος του Θεού κι ούτε χρειάζεται. Η πίστη ως εμπιστοσύνη δεν είναι δεδομένη. Δοκιμάζεται, συντρίβεται, ταρασσεται ο άνθρωπος. Αποκαλύπτεται ο εαυτός του στον εαυτό του και γνωρίζει την πραγματικότητά του που βρίσκεται στο βάθος του είναι του. Η σιωπή του Θεού βγάζει στην επιφάνεια την πίστη ή την απιστία μας.

Όσο και να προσπαθούμε να συγκεράσουμε την πίστη μας στο Θεό και τη ζωή χωρίς δοκιμασίες και θλίψεις, θα συγκρουόμαστε και θα συγχυζόμαστε. Όσο το κύριο και ουσιαστικό της ζωής μας γίνεται η σχέση και η ένωσή μας με τον «αόρατο, ακατάληπτο, απρόσιτο και ανερμήνευτο Θεό», τόσο θα βιώνουμε την παρουσία Του στην καθημερινότητα, στα απλά και δευτερεύοντα της ζωής.

Σίγουρα, ο δικός μας Θεός δεν θέλει ανώριμους οπαδούς αλλά σοβαρά πρόσωπα που ελεύθερα, χωρίς συμφέρον, Τον αγαπούν και γι' αυτό Τον ακολουθούν.

Μακάρι να ζήσουμε την ευλογία να συναντήσουμε ανθρώπους που ζητούν «πρώτα τη βασιλεία του Θεού και τη δικαιοσύνη αυτού» για να βεβαιωθούμε για την

ομορφιά της ζωής, τη χαρά και την πληρότητα, την ειρήνη και την αμεριμνησία που μας καλεί ο Κύριος να ζήσουμε με το να Τον εμπιστευτούμε.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com